

че е духът на Хамлетъ, неговия татко, убитъ по най-жестокъ начинъ; и описа начина на убийството; то било извършено отъ собствения му братъ, Клавдий, чичо на Хамлета, (както принцътъ до сега и подозираше) за да наследи съпружеското му ложе и короната. Когато спълъ въ градината, както по обичайному вършилъ всѣки следобѣдъ, неговия братъ изменникъ го издебналъ въ съня, влѣлъ въ ушитѣ му отровенъ сокъ, който бързо като живакъ потекълъ по всичкитѣ вени на тѣлото му, пресушилъ кръвта му и покрилъ цѣлата му кожа съ язви. Така, спѣцъ, той билъ отведнажъ откъснатъ отъ своята корона, отъ своята кралица и отъ своя животъ, чрезъ ржката на собствения си братъ. И духътъ заклѣ принца, ако нѣкога е обичалъ скжпия си баща, да отмъсти за насилствената му смъртъ.

Той се оплака още на сина си, че майка му се е отдалечила съвсемъ отъ съпружескитѣ добродетели, че тя измѣнила на съпружеската вѣрность и се е омжила за убиеца на своя съпругъ. Но духътъ предупреди Хамлета, както и да постъпи за да отмъсти на подлия си чичо, да не постѣга по никакъвъ начинъ на майка си, а да я остави на Провидението и на угризенията на нейната съвестъ.

Хамлетъ обеща да изпълни точно заржкитѣ на призрака, и призрактъ изчезна.

И когато Хамлетъ остана самъ, той си даде тържествена дума, да заличи отъ своята

паметъ всичко, което знаеше отъ историята, всички мждри изречения, които бѣ научилъ отъ книгитѣ, всички картини, що бѣ видѣлъ, и всичкитѣ свои наблюдения и спомени, и да остави да живее у него само повелата на неговия творецъ, на неговия татко-духъ. Хамлетъ никому не повѣри подробноститѣ на своя разговоръ освенъ на скжпия си приятель Хорацио; и нему и на Марцела заржча да пазятъ въ най-голѣма тайна това, що бѣха видѣли презъ тая нощъ.

Ужаса, който образътъ на призрака остави въ душата на Хамлета, слабъ и обезвѣренъ и преди това, още повече заплете ума му и размжи неговия духъ. И, страхувайки се, че това състояние може да му попречи да наблюдава и може да накара чичо му да вземе мѣрки, ако подозре, че противъ него се крои нѣщо, или че племенникътъ му знае за смъртъта на своя татко повече отъ онова, което той бѣ му казалъ, Хамлетъ взе едно странно решение: отсега нататкъ да се преструва на действително полудѣлъ; той мислеше, че по тоя начинъ той ще бжде по-малко изложенъ на подозрения, защото чичо му ще повѣрва, че той е вече неспособенъ за нѣкакъвъ сериозенъ замисълъ. Освенъ това Хамлетъ вѣрваше, че така, преструвайки се на лудъ, неговия разтревоженъ духъ ще бжде по-добре прикритъ и ще мине незабелѣзанъ, като подъ маска.

И отъ това време Хамлетъ започна да показва известна дивость и странность не само въ външността си, но и въ говора и обноскитѣ си, и тѣй добре се приструваше на лудъ, че кралятъ и кралицата се излѣгаха и повѣрваха напълно, че той е полудѣлъ; смѣтайки, обаче, че скръбта по смъртъта на неговия татко не може да бжде единствена и достатъчна причина за лудостта му, защото не знаеха за появяването на призрака, заключиха че болестта му се дължи, може би, на любовъ и повѣрваха, че сж намѣрили предмета на тая любовъ.

Преди Хамлетъ да изпадне въ меланхолично състояние, той искрено обичаше едно хубаво момиче, по име Офелия, дъщеря на Полоний, главния държавенъ съветникъ на краля. Той бѣше пратилъ на Офелия писма и прѣстени, много пжти ѝ бѣше давалъ доказателства за обичта си къмъ нея, и тя бѣ повѣрвала на неговитѣ клетви и увѣрения. Но скръбта, която по-късно го обвзе, го накара да я пренебрегне, а оттогава, откогато замисли да се преструва на лудъ, той започна да се отнася къмъ нея нелюбезно, съ известна грубость; но тя, съ своята доброта, вмѣсто да го упрекне, че не е билъ искренъ къмъ нея, увѣри себе си, че тия обноски се дъл-